

Vítr

Děšť nic, jen on. Zase tu je,
svým chováním překračuje všechny meze,
nebohou trávu snad ufěnuje,
přítom ni kapka.

A pokaždé ta samá písnička:
Bojínek luční vyšle mravence,
ten mi na prst přicapká,
já s omluvou pokrčím rameny.

No ne, vážně,
zkuste se někdy domluvit
s pánem vzdušných zámků.
Zkuste si tu jeho povětrnou češtinu,
kde všechny způsoby jeví se rozkazovací
a každé slovo vzpříčí se o patro
jako nesklonné.

Nejkouzelnější je ovšem časování:
Takový vítr vás drapne ve čtyři
a vrátí ve tři.
Prostě dělá, co umí. Větrí.

Ale děšť nikde.